

INGEZONDEN

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen

★

TAENIA ECHINOCOCCUS

Hiermede vestig ik de aandacht van collegae op het volgende bijzondere geval.

De vorige week vervoegde zich ten mijnent één mijner cliënten met de mededeeling, dat zij in de uitwerpselen van haar hond „wormpjes” had gezien. Bij navraag waren het volgens de eigenaresse geen „gewone” maden of wormpjes, zooals zij reeds eenige jaren geleden bij haar hond gezien had, toen hij een „gewonen” lintworm had, waarbij zij heel andere „maden” in de ontlasting had geconstateerd.

Het zekere voor het onzekere nemende, verzocht ik haar mij de ontlasting van den hond te brengen, hetgeen dan ook na twee dagen geschiedde. Inderdaad was de meegebrachte „keutel” bezaaid met heel kleine, grauwwitte stukjes, zoo macroscopisch kennelijk toch wel proglottides, doch wel erg klein en in ieder geval geheel afwijkend van de gebruikelijke bij den hond (krap $2\frac{1}{2}$ bij 1 mm).

Bij microscopisch onderzoek echter kon ik (tot mijn schrik) de proglottis als die van Taenia echinococcus determineeren, waarop ik adviseerde den zeer gevaarlijken patiënt pijnloos te dooden. Hiermede ging de zeer verstandige eigenares direct accoord, hoewel het ons om den bijzonder lieven hond erg aan het hart ging.

Na de electrocutie van het slachtoffer werd sectie verricht door collega VEENSTRA (directeur van het Abattoir hier ter stede) en mij. Daarbij bleek inderdaad, dat de dunne darm bezaaid was met honderden en nog eens honderden exemplaren van de gewraakte taenia. Te zijner tijd zal na literatuurstudie natuurlijk uitvoeriger op dit speciale geval worden teruggekomen. Ik acht het echter wenschelijk en van het grootste belang, nú den Collegae op de plotselinge wederverschijning van deze voor de volksgezondheid zeer gevaarlijke parasiet te wijzen.

Dat deze taenia nu weer misschien wat meer zal gaan voorkomen, is op zichzelf toch eigenlijk niet zoo verwonderlijk, immers er wordt in den laatsten tijd weer veel meer gevoederd met zoogenaamde versche waar dan vroeger en daardoor wordt het risico van infectie met deze parasiet belangrijk vergroot. Zoolang de eigenaars van honden zich nu maar houden aan de door de Vleeschkeuringsdiensten goedgekeurde en vrijgegeven slachtafvallen, is er practisch natuurlijk weinig of geen gevaar te duchten. Maar heden ten dage is het gevaar dat uit den „zwarten” handel aan honden en katten ter voeding wordt gegeven, zeker lang niet denkbeeldig, *wat het gevaarlijke risico in deze onmiddellijk vergroot*. Het wel zeer bijzondere van dit geval is:

1e. dat voor het eerst, voor zoover mij voorloopig bekend, *de diagnose bij den nog levenden hond* in de gewone practijk werd gesteld en

2e. (en dat is toch wel zeer bijzonder!) dat feitelijk de eigenares, zij het dan ook onder nader voorbehoud, *dus dat oorspronkelijk een leek*, in de faeces het afwijkende van het gewone beeld vaststelde, tot groot geluk!

Cavete collegae!

Amsterdam C., 2 Juni 1942

P. C. EICHHOLTZ,
arts v. kleine huisdieren

ROODVONK EN ERYSIPELAS

In zijn uitnemende boek over *Besmettelijke ziekten* schrijft dr. HERDERSCHÉE op blz. 256, dat roodvonk en erysipelas zoo vaak in denzelfden tijd voorkomen en tegelijk kunnen voorkomen. De bekende paediatr HEUBNER kreeg immers erysipelas, na door een roodvonkpatiëntje te zijn aangehoest.

Volgens de opgave van het Bureau van de Statistiek heerscht er veel roodvonk. Het zou van belang zijn, als kon worden nagegaan, of er nu ook meer erysipelas voorkomt.

Nunspeet, 8 Juni 1942

A. VERSCHOOR